

høje, brune Heste med sølvbeslaaet Seletøj tro-nede en Kusk og en Tjener i blaat Liberi, og bag disse igen øjnedes to Silkeparasoller, en hvid og en lilla.

„De har ikke Lyst til at hilse paa min Familie?“ spurgte Salomon. „Det vilde glæde baade min Moder og min Søster at gøre Deres Bekendtskab.“

Per kom med Udflugter. Han havde slet ingen Lyst til at blive trukket frem til Præsentation her for alle Menneskers Øjne. Men Salomon havde allerede givet Tegn til Kusken, og et Øjeblik efter standsede Vognen nedenfor en Trappe, der fra Restavrationen førte ned til Vejen.

Under Parasollerne sad to Damer, af hvilke den ene — den yngste — straks tog Pers Blik fangen. Han havde forresten set hende engang før men under Maske og uden at vide, hvem hun var. Det var den Karnevalsnat for noget over et Aar siden, da han ogsaa havde truffet Fru Engelhardt for første Gang. Han huskede hende fra hin Nat dunkelt som en stærkt nedringet Snedronning i en hvid Silkedragt, der straaled af Diamanter; og han havde siden altid tænkt sig hende som en blegfed, opstadset Jødedame, der udstillede sine Yndigheder og sine Juveler ligesom en Kræmmer sine Varer. Og nu saa han for sig en helt ung Pige, næppe meget over atten-nitten Aar, om hvis jødiske Herkomst der ganske vist ikke kunde tvivles, men som havde et friskt, regelmæssigt og rødkindet Ansigt, ombrust af et stort, krøllet Haar. Hun var iøjnefaldende men slet ikke smagløst klædt i en lille, tætsluttende, ulvegraa Fløjlsvams og havde paa Hovedet en lilla Hat, hvorfra to store, brogede Silkesløjfer udfoldede sig som et Par kæmpe-